

ГЛАВА III.

ЗА ТЯЖЕСТЬ И ЧЮВСТВОВАНИЕ.

148-о. Ако пригледамы малко то правила, кои то Живописцы тѣ писватъ за Писменна та наука, виждамы чи сж недостаточни. Ти думатъ на примѣръ какъ главно то дѣло на писмо то е, да има мысли и израженія естественни, като чи други тѣ родове на слово то могатъ да станатъ отъ вѣтъ естество то; думатъ да има ясность и простота, като чи други тѣ слова треба да сж темни и непостижими; думатъ да нема украшеніе и искусства и прочее, и то было пріятно. Чи за кого Писателя остроумнаго то не е пріятно? Когато писва чловѣкъ както говори, ще рече чи говори добръ. Кога то нѣма никакво искусство, то да ся добые иска упражненіе. Кое е прочее онова непостижимо, кое то не сж е опредѣлило іоще? Други по' мудри нека го опредѣлятъ. А нѣ сега ще направимъ слѣдующи тѣ пригледванія за това.

149-о. Знаймо е какъ кои то сж писали славни писма, ги по' напредъ сж сполучили и на друго. Само Севигнія писа пиема безъ да ся прослави по' напредъ на друго. Но тя бѣше славна и мудра жена. Отъ това познаваме, какъ простота, простонародность, ясность, естественность, и проч. сичкитѣ за едно не правятъ писмо. Треба въ всяко слово да има умъ или мысль благородна. А и въ писма та треба да ги има, но да не ся вижда, да